

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1183/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1 Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. Ocena DOWOdów			
2.1 Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2 Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I.	E. K. (1)

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Oskarżony E. K. (1) został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1a kk. Przestępstwo niealimentacji popełnia ten sprawca, który mając obiektywną możliwość płacenia alimentów nie czyni tego mimo iż ciąży na nim obowiązek alimentacyjny określony co do wysokości m. in. wyrokiem sądowym. Na E. K. (1) ciążył obowiązek alimentacyjny z mocy wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 4 września 2014 r. sygn. I C 414/14, na mocy którego zasądzono od niego alimenty na rzecz córek M. K. i Z. K. w wysokości po 400 złotych miesięcznie (k. 4). Sąd uznał, że oskarżony E. K. (1) miał obiektywną możliwość płacenia alimentów, ale tego nie robił. W jego przypadku nie istniały żadne przeszkody o charakterze niezależnym od niego – jak choroba czy niepełnosprawność fizyczna lub psychiczna - uniemożliwiający mu wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego, oskarżony jak wynika z jego wyjaśnień z k. 47 cały czas pracował jako pracownik budowlany</p>	

z deklarowanym przez siebie dochodem miesięcznym ok. 1.300 – 1.500 złotych i nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony – o ile tylko wykazywałby chęć alimentowania dzieci – to nie miałby z tym większych trudności. Zachowanie oskarżonego polegające na uchylaniu się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego wobec córek świadczy o istnieniu u niego negatywnego nastawienia wobec potrzeb dzieci, tj. całkowitego ignorowania faktu, że dzieciom trzeba przecież zapewnić środki na utrzymanie, wychowanie i edukację. Oskarżony jak wynika z zeznań E. K. (2) k. 22 i k. 70 od chwili wyprowadzenia się ze wspólnego domu nie realizował ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego ani nie wykazywał większego zainteresowania dziećmi i ich potrzebami. Należy również podkreślić, iż bezprawność zachowania sprawcy nie zostaje uchylona wówczas, gdy na skutek uporczywego niewykonywania obowiązku alimentacyjnego zachodzi konieczność udzielenia pomocy przez inne osoby w celu zaspokojenia wspomnianych potrzeb, w tym instytucje pomocy społecznej. Środki finansowe na wszystkie potrzeby M. K. i

Z. K. musiała znaleźć ich matka. Dla sądu było więc bezsporne to, że tylko dzięki jej staraniom i bardzo dużej pomocy państwa w postaci świadczeń alimentacyjnych (k. 1, 2, 15-17, 34) nie doszło do niezaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych M. K. i Z. K.. Zatem zaniechanie przez oskarżonego łożenia na utrzymanie córek niewątpliwie doprowadziło do skutku w postaci narażenia ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Oskarżony na rozprawie w dniu 30 grudnia 2019 r. podnosił, że z uwagi na problemy zdrowotne w latach 2018 i 2019 (zerwane więzadła krzyżowe w kolanie lewym i częściowo amputowane palce u ręki lewej) miał ograniczone możliwości zarobkowania – k. 69v. Sąd podjął próbę uzyskania dokumentacji medycznej potwierdzającej podawane przez oskarżonego okoliczności, ale wskazane przez oskarżonego placówki medyczne albo w ogóle nie potwierdziły korzystania przez oskarżonego ze świadczeń medycznych w latach 2018 - 2019 albo nadesłały dokumentację medyczną nie dotyczącą urazu kolana lewego i ręki lewej. I tak nadesłana

została przez Szpital (...) św. (...) sp. z o. o. k. 75-78 dokumentacja dot. pobytu oskarżonego w (...) tego szpitala w dniu 18 kwietnia 2019 r. z urazem stopy prawej, A. K. poinformował, że nie udzielał oskarżonemu świadczeń medycznych w latach 2018 i 2019 k. 80, (...) sp. z o. o. K. os. na S. 63A poinformował, że nie udzielał oskarżonemu świadczeń medycznych w latach 2018 i 2019 k. 90. Z informacji udzielonej przez NFZ K. k. 100 wynika, że w latach 2018 – 2019 oskarżony korzystał ze świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych jedynie w dwóch placówkach tj. Szpital (...) św. (...) sp. z o. o. i (...) sp. z o. o. (...) sp. z o. o. nadesłał 17 sierpnia 2020 r. k. 105-107 kserokopię dokumentacji z leczenia oskarżonego w 2019 r., w której nie ma zapisów o urazie ręki lewej i kolana lewego, o których oskarżony wyjaśniał na k. 69v, są jedynie zapisy o dolegliwościach ze strony układu pokarmowego. Oskarżony nie odpowiedział na pisma z k. 82 i k. 93 wzywające go do wskazania nazwiska lekarza z (...) SA Oddział Centrum Medyczne (...), u którego w ramach wizyty prywatnej dokonał kontroli w związku z amputacją palców ręki lewej oraz do wskazania lekarza z (...) os. (...), u którego leczył zerwane

więzadła krzyżowe w kolanie lewym. Wobec nieskuteczności zarządzeń o doprowadzeniu oskarżonego na termin rozprawy nie było możliwe uzyskanie od niego informacji o placówkach, w których leczył się w okresie z zarzutu a/o. W związku z powyższym sąd orzekł na podstawie tej dokumentacji, którą udało się uzyskać stwierdzając, że w zakresie dokumentacji z karty 75 brak podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z uwagi na to, że u oskarżonego doszło jedynie do obrzęku stopu prawej bez zaburzeń w zakresie czucia, ukrwienia, ruchomości na obwodzie kończyny i w stawie skokowo-goleniowym – był to więc uraz takiego rodzaju, który nie wykluczał możliwości zarobkowania przez oskarżonego.

Mając na uwadze przedstawione wyżej rozważania Sąd uznał, że oskarżony popełnił przestępstwo niealimentacji z art. 209 § 1a kk przypisane mu w punkcie I wyroku. Zachowanie oskarżonego zostało przez sąd zakwalifikowane jako przestępstwo z art. 209 § 1a kk. Przepis art. 209 § 1a kk regulując typ kwalifikowany przestępstwa niealimentacji odwołuje się do znamion tego

przestępstwa w typie podstawowym, tj. do art. 209 § 1 kk, natomiast taka redakcja przepisów (technika legislacyjna) nie oznacza w żadnym razie, aby zachowanie sprawcy przestępstwa niealimentacji w typie kwalifikowanym podlegało kwalifikacji z art. 209 § 1a kk w zw. z art. 209 § 1 kk. Przepis art. 209 § 1a kk stanowi samodzielną podstawę prawną do kwalifikacji prawnej zachowania sprawcy, bo zawiera cały komplet znamion przestępstwa niealimentacji tj. znamiona typu kwalifikowanego ujęte są w art. 209 § 1a kk, a znamiona typu podstawowego wynikają z odesłania do art. 209 § 1 kk.

#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3 Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4 Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5 Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
			<p>Stopień winy popełnionego przez oskarżonego czynu jest wysoki. Oskarżony to osoba dorosła i zdrowa psychicznie. Nic nie ograniczało mu możliwości rozpoznania znaczenia jego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.</p> <p>Stopień społecznej szkodliwości</p>

popelnionego przez oskarżonego przestępstwa jest wysoki. Okres niealimentacji był dość długi, ale nie tylko ten fakt wpływa na tę ocenę, trzeba zwrócić uwagę na motywację oskarżonego przy popelnieniu przestępstwa tj. to, że oskarżony nie wykazywał większego zainteresowania swoim dziećmi i tym, że należy im zapewnić środki na codzienne utrzymanie. Dokonywane przez niego w latach 2018 – 2019 wpłaty do komornika – k. 31-33 - przeznaczone były na spłatę zadłużenia z tytułu wypłaconych świadczeń alimentacyjnych zgodnie z kolejnością zaspokojenia wynikającą z treści art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo została wymierzona kara 260 stawek dziennych grzywny. Przepis art. 209 § 1a kk przewiduje zagrożenie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Sąd zdecydował się na wymierzenie oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym, bo kara pozbawienia wolności byłaby rozstrzygnięciem zdecydowanie zbyt surowym w stosunku do wagi popelnionego przez oskarżonego czynu. Jest

to występki drobniejszego rodzaju, a za takie czyny w ocenie sądu kary pozbawienia wolności powinny być co do zasady orzekane jedynie w szczególnych sytuacjach. Kary ograniczenia wolności sąd nie orzekał z dwóch powodów: po pierwsze bazując na doświadczeniu związanym z orzeczeniem i wykonaniem tej kary w sprawie II K 741/18 (k. 65) stwierdzić można, że oskarżony z racji uzależnienia od alkoholu miałby trudności z wykonywaniem tego rodzaju kary (choć podkreślić należy, że od jej wykonania nie uchylał się w sposób trwały, bo przepracował łącznie 288 godzin – k. 65), po drugie zaś kara ta stanowiłaby utrudnienie w zarobkowaniu dla oskarżonego, nie wykluczałaby wprawdzie możliwości tego zarobkowania, ale z pewnością w mniejszym lub większym stopniu ją ograniczała, co oskarżony podkreślał w wyjaśnieniach z k. 47. Ograniczenie wolności to przecież kara dotkliwa dla sprawcy, od skazanego na nią wymaga się wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne i nawet najniższy wymiar miesięczny tych prac, tj. 20 godzin, jest dotkliwy, bo oznacza konieczność

wykonywania takiej pracy przez np. 3 dni w miesiącu po ok. 7 godzin. Dla osoby wykonującej normalną pracę zarobkową tego rodzaju dodatkowe obciążenie każdego tygodnia jednym dniem nieodpłatnej pracy jest z pewnością uciążliwością. Uwzględniając wszystkie okoliczności niniejszej sprawy nie sposób znaleźć uzasadnienia dla zasadności orzeczenia kary pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności. Kara musi być odpłatą za wyrządzone zło, ale musi też być orzeczona w jakichś rozsądnych granicach umożliwiających osobie skazanej prowadzenie w miarę normalnego życia i stopniową regulację zobowiązań spowodowanych popełnionym przestępstwem. Ze wszystkich nakreślonych wyżej powodów sąd zdecydował o orzeczeniu kary grzywny. Fakt, że oskarżony osiąga dochód w deklarowanej przez siebie wysokości ok. 1.300 – 1.500 złotych nie oznacza przecież w ogóle, że jest to maksimum jego możliwości zarobkowych i że tym samym nie będzie on w stanie uiścić kary grzywny. To, że oskarżony tyle zarabia nie jest skutkiem żadnych okoliczności obiektywnych takich jak stan zdrowia czy ułomności fizyczne ograniczające go w

zarobkowaniu, tylko – uwzględniając problemy oskarżonego z nadużywaniem alkoholu (k. 22, k. 65) – bardziej skutek wyboru przez oskarżonego określonego trybu życia. W każdym bądź razie nie zostały ujawnione żadne przeszkody do tego, aby oskarżony mógł zarabiać więcej, stąd decyzja sądu o wymierzeniu mu kary grzywny. Kary tej nie orzeka się przecież jedynie wobec tych sprawców, którzy mają stałą dobrze płatną pracę i deklarują uzyskiwanie wysokiego miesięcznego dochodu, ale także – co oczywiste – wobec tych osób, które takiego dochodu wprawdzie nie deklarują, ale jednocześnie kiedy nie istnieją po ich stronie żadne przeszkody do uzyskiwania znaczniejszego dochodu, tak jak to jest w przypadku oskarżonego E. K. (1). Wysokość stawki dziennej kary grzywny została ustalona na 12 złotych, oskarżony z uzyskiwanego dochodu musi utrzymać siebie i uiszczać alimenty na rzecz córek, a także spłacać zadłużenie z tytułu wypłaconych dzieciom świadczeń alimentacyjnych, więc nie ma uzasadnienia dla ustalenia stawki dziennej na kwotę wyższą.

<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>1.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>		
<p>II.</p>	<p>Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości, bo nie było podstaw do zwolnienia go od tych należności, skoro oskarżony pracował. Na wydatki Skarbu Państwa w przedmiotowej sprawie złożyły się:</p> <p>1/ opłata za uzyskanie danych o karalności oskarżonego w kwocie 30 złotych pobrana na</p>		

	<p>podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. 2014.861);</p> <p>2/ ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem w kwocie 40 złotych (2 x 20 złotych) – art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 03.108.1026 ze zm.).</p> <p>Opłata od orzeczonej kary grzywny wynosi 312 złotych - art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83.49.223 ze zm.).</p>	
<p>8. Podpis</p>		
<p>sędzia Anna Jordan-Chajczyk</p>		